

ня підозрюваного під вартою без судового рішення протягом періоду тривалістю до двох місяців та що ці положення застосовувалися у справі заявника, який перебував під вартою без ухвали суду про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у період з 28 лютого до 15 квітня 2013 р. Відповідно, було порушення п. 1 ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

ПОРУШЕННЯ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД ЧЕРЕЗ СВАВІЛЬНІСТЬ РІШЕННЯ ВИЩОГО НАЦІОНАЛЬНОГО СУДУ*

<...> Суд зазначає, що у своїй ухвалі від 14 березня 2008 р. Верховний Суд України (далі – ВСУ) грубо викривив висновки рішення Суду від 3 травня 2007 р. Зокрема, ВСУ зазначив, що Суд встановив, що рішення національних судів у справі заявниці були законними та обґрунтованими і що їй було присуджено відшкодування у зв'язку з порушенням гарантії щодо “розумного строку”, а ці твердження є явно помилковими (див. пункти 13–18 та 21).

Суд зауважує, що обґрунтування ВСУ становило не просто інше розуміння правового документа. Суд вважає, що обґрунтування ВСУ можна тлумачити лише як “грубе свавілля” або “відмову у правосудді” в тому розумінні, що викривлений виклад рішення 2007 р. у першій справі “Бочан проти України” (*Bochan v. Ukraine*) призвів до руйнування намагань заявниці домогтися розгляду в межах передбаченої національним законодавством процедури касаційного типу її майнових вимог на підставі рішення Суду у попередній справі <...>. У зв'язку з цим слід зазначити, що у своєму рішенні 2007 р. Суд встановив, що, зважаючи на обставини, за яких ВСУ передавав справу заявниці до нижчестоящих судів, сумніви заявниці щодо безсторонності суддів, які розглядали справу, включаючи суддів ВСУ, були об'єктивно обґрунтованими <...>.

Відповідно, з огляду на висновки Суду щодо характеру та наслідків недоліків ухвали ВСУ від 14 березня 2008 р. <...> слід зробити висновок, що оскаржуване провадження не відповідало вимозі п. 1 ст. 6 Конвенції щодо “справедливого суду” і що було порушення цього положення.

* Правову позицію сформовано за: Рішення Європейського суду з прав людини від 5 лютого 2015 р. у справі “Бочан проти України (№ 2)” (заява № 22251/08).